

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ŽUPANIJA ZAPADNOHERCEGOVAČKA
ŽUPANIJSKI SUD ŠIROKI BRIJEG
Broj: 08 0 K 009545 26 Kžv
ŠIROKI BRIJEG, 09.02.2026. godine

Županijski sud Široki Brijeg u vijeću sastavljenom od predsjednice suda i sutkinje dr. sc. Katice Artuković kao predsjednice vijeća te sudaca Gordane Pažin i Franje Ravlije kao članova vijeća, uz sudjelovanje Slađane Cvitanović kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv osumnjičenog M. M., B. b.b., grad Široki Brijeg (u daljnjem tekstu uvoda i obrazloženja: osumnjičeni), zastupan po braniteljici po službenoj dužnosti M.B. iz Županijskog Zavoda za pravnu pomoć, Županije Zapadnohercegovačke (u daljnjem tekstu uvoda i obrazloženja: braniteljica), zbog osnovane sumnje da je počinio kazneno djelo Nasilje u obitelji iz članka 222 stavak 1 Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine¹ (u daljnjem tekstu: KZ FBiH), odlučujući o žalbi osumnjičenog izjavljenoj po braniteljici, podnesenoj protiv Rješenja Općinskog suda u Ljubuškom broj: 63 0 K 052816 26 Kv 2 od 22.01.2026. godine, na sjednici vijeća održanoj 09.02.2026. godine, donio je

R J E Š E N J E

Žalba osumnjičenog M.M. izjavljena po M.B. iz Županijskog Zavoda za pravnu pomoć, Županije Zapadnohercegovačke, kao braniteljici po službenoj dužnosti **SE ODBIJA** a Rješenje Općinskog suda u Lj. broj: 63 0 K 052816 26 Kv 2 od 22.01.2026. godine **SE POTVRĐUJE**.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Općinskog suda u Ljubuškom (u daljnjem tekstu: prvostupanjski sud) broj: 63 0 K 052816 26 Kv 2 od 22.01.2026. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjsko rješenje), produžen je pritvor osumnjičenom zbog osnovane sumnje da je počinio kazneno djelo Nasilje u obitelji iz članka 222 stavak 1 KZ FBiH (opći pritvorski uvjet) i zbog postojanja naročitih okolnosti koje opravdavaju strah da će ponoviti kazneno djelo - članak 146 stavak 1 točka c) Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine² (u daljnjem tekstu: ZKP FBiH) kao poseban pritvorski uvjet.

Pritvor je osumnjičenom produljen za još 2 mjeseca i može trajati najdulje do 22.03.2026. godine ili do drugačije odluke prvostupanjskog suda.

Protiv prvostupanjskog rješenja, žalbu je podnio osumnjičeni putem braniteljice predlažući da se žalba uvaži a prvostupanjsko rješenje ukine i osumnjičeni pusti na slobodu, odnosno da se pritvor zamijeni blažim mjerama iz članka 140 a) ZKP FBiH i to konkretno pod točkama b), c) i d), čime bi se potpuno otklonila mogućnost da osumnjičeni kontaktira s oštećenim ocem I.M. (u daljnjem tekstu: oštećeni), odnosno da mu se izrekne jedna ili više

¹ Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine broj: 36/03, 37/03, 21/04, 69/04, 18/05, 42/10, 42/11, 59/14, 76/14, 46/16, 75/17, 31/23 i 58/25.

² Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine broj: 35/03, 37/03, 56/03, 78/04, 28/05, 55/06, 27/07, 53/07, 9/09, 12/10, 8/13, 59/14 i 74/20.

sljedećih mjera zabrane: zabrana posjećivanja određenih mjesta ili područja, zabrana sastajanja s određenim osobama uz naredbu da se povremeno javlja određenom državnom tijelu, obrazlažući svoje stavove, o čemu će više riječi biti u nastavku.

U odgovoru na žalbu, postupajuća tužiteljica predlaže da se žalba odbije kao neutemeljena u cijelosti, cijeneći prvostupanjsko rješenje u svemu pravilnim i zakonitim, obrazlažući svoje stavove, o čemu će više riječi biti u nastavku.

Žalba nije utemeljena.

Nakon što je ovaj sud u smislu odredbe članka 321 u vezi sa člankom 338 ZKP FBiH, ispitao prvostupanjsko rješenje u granicama žalbenih navoda kao i po službenoj dužnosti, odlučio je kao u izreci iz slijedećih razloga.

Detaljnije stavove sud će iznijeti u nastavku obrazloženja a obzirom da je (između ostalog) intencija članka 6 Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda³ (u daljnjem tekstu: EKLJP) i da se ispituju samo oni izloženi argumenti koje sud smatra relevantnim a ne svi argumenti koji su izloženi, to je ovaj sud uzeo u obzir sve argumente iz spisa kaznenog predmeta a razloge iznosio u odnosu na one argumente i činjenice koji su relevantni i od značaja za odluku u ovom kaznenom predmetu⁴.

S tim u vezi, u odnosu na *postojanje općeg uvjeta*, u žalbi se navodi da je osumnjičeni u cijelosti priznao počinjenje kaznenog djela koje mu se stavlja na teret te izrazio iskreno kajanje zbog svog ponašanja, od samog početka surađuje s tijelima kaznenog progona, ne opstruira postupak, jasno izražava volju da pristaje na vještačenje, liječenje i hospitalizaciju, svjestan da samostalno, bez pomoći medicinskih stručnjaka ne može kontrolirati zdravstvene probleme koji ga opterećuju i koji su uzrok njegovih agresivnih ispada, što ukazuje na preuzimanje odgovornosti i svijest o neprihvatljivosti njegovog ponašanja a ne na sklonost ponavljanju kaznenih djela te da (sukladno prednje navedenom) obrana ne spori postojanje osnovnog uvjeta za određivanje pritvora.

Nadalje, kada je u pitanju *posebni pritvorski osnov iz članka 146 stavak 1 točka c) ZKP FBiH* tj. pritvor zbog iteracijske opasnosti – opasnosti od nove kriminalne aktivnosti osumnjičenika, za početak valja istaći da se zahtjeva postojanje naročitih okolnosti koje opravdavaju strah da će osumnjičenik ponoviti kazneno djelo. S tim u vezi, valja naglasiti da zakonodavac nije odredio sadržaj pojma „naročite okolnosti“ nego je to prepustio sudskoj praksi pa su tako profilirane tri grupe konkretnih okolnosti koje ukazuju na postojanje „naročitih okolnosti“ a to su: 1) okolnosti kaznenog djela, 2) osobna svojstva osumnjičenog i 3) socijalni faktori⁵. Analizom prvostupanjskog rješenja ovaj sud zaključuje da isto sadrži obrazloženje u pogledu sve tri grupe okolnosti s posebnim naglaskom da su razlozi dodatno obrazloženi obzirom da je riječ o produljenju a ne određivanju pritvora, pa se u tom pravcu žalba ukazuje neutemeljenom.

Naime, u žalbi se navodi kako je pritvor u konkretnom slučaju produljen isključivo zbog apstraktno navedene opasnosti od ponavljanja kaznenog djela, bez postojanja konkretnih i individualiziranih okolnosti koje bi takvu opasnost činile stvarnom, neposrednom i izvjesnom,

³ Objavljena u Službenom Glasniku Bosne i Hercegovine broj: 6/99.

⁴ Tako i Odluka o dopustivosti i meritumu, Ustavni sud Bosne i Hercegovine, broj: AP 2752/16 od 17.01.2018. godine.

⁵ Tako i Komentari Zakona o krivičnom/kaznenom postupku u Bosni i Hercegovini, Zajednički projekt Vijeća Europe i Europske Komisije, Sijerčić – Čolić Hajrija i dr., Sarajevo, 2005. godina, str. 423.

kako to zahtijeva članak 146 stavak 1 točka c) ZKP FBiH, da se u prvostupanjskom rješenju ne navodi niti jedna okolnost koja bi upućivala na kontinuirano ili ranije nasilno ponašanje osumnjičenog koji do sada nije kazneno niti prekršajno osuđivan, što nije uzeto u obzir, iako se radi o izrazito važnoj okolnosti prilikom procjene opasnosti od ponavljanja djela, da sama težina djela i činjenica da se može bitno radi o kaznenom djelu nasilja u obitelji ne mogu same po sebi opravdati pritvor, jer bi se u tom slučaju pritvor pretvorio u pravilo a ne iznimku, što je protivno osnovnim načelima kaznenog postupka, da se osumnjičeni dulje vrijeme suočava s ozbiljnim psihičkim tegobama u prilog čemu je u spis priložen Nalaz Poliklinike H od 01.10.2024. godine, prim. dr. Nada Bazina, neuropsihijatr, na poledini kojeg su rukom upisivani, datirani i pečatom ovjereni kontrolni pregledi, koji je obrana priložila kao informaciju svojim aktom od 19.01.2026. godine Županijskom tužiteljstvu Županije Zapadnohercegovačke (u daljnjem tekstu: tužiteljstvo) i to odmah po saznanju za isto, da je u prednje navedenom aktu dostavljena i informacija kako se osumnjičeni liječio i kod prim. dr. sc. Marka Pavlovića u Poliklinici Endo Plus, što je osumnjičeni isticao i ranije pred prvostupanjskim sudom (razvidno iz Zapisnika od 16.01.2026. godine), da je po preporuci prim. dr. Nade Bazine, dolazio na ambulantne termine u Dom zdravlja Mostar kod iste i to bez uputnice, upravo zbog srama i stigme jer živi na selu i bilo mu je neugodno da itko iz njegove sredine sazna za njegovo liječenje, što je razlog zašto u spisu predmeta među dokazima koji su od strane tužiteljstva dostavljeni obrani, uz Prijedlog za produženje pritvora za još (2) mjeseca (u daljnjem tekstu: Prijedlog) postoji dokument pod naslovom Odgovor na poziv za Očitovanje - Broj: T08 0 KT 0010227 25, Dom zdravlja Mostar, Centar za mentalno zdravlje, kako osumnjičeni nije u njihovoj evidenciji, koji je potpisan od strane prim. dr. Nade Bazine, da je prvostupanjski sud, kao paušalne ocijenio navode obrane o sporosti rada institucija ne uzimajući u obzir opravdanost Prijedloga čiji navodi nisu uvjerljivi jer se ponašanje osumnjičenog tijekom ovog postupka ne uklapa u te razloge, da se o pritvoru odlučuje zbog opasnosti od ponavljanja djela, ne zbog činjenice da istraga još traje i da nisu dovršene ili pak izdane naredbe za provođenje svih istražnih radnji u postupku, da je iz samog Prijedloga razvidno kako se produženje pritvora traži jer istraga nije okončana, da nisu provedeni i prikupljeni svi potrebni dokazi, da se u Prijedlogu navodi kako kasni vještačenje bioloških uzoraka krvi uzetih od osumnjičenog, radi čega još uvijek nije naloženo medicinsko - psihijatrijsko vještačenje osumnjičenog, da kasni dostavljanje medicinske dokumentacije, čak i po urgenciji prema SKB Mostar, pa uzročno-posljedično kasni i izdavanje naredbe za medicinsko vještačenje ozljeda za oštećenog, da postoje poteškoće u pribavljanju sve relevantne dokumentacije od medicinskih institucija iz ranijih godina vezanih za oštećenog, da prvostupanjski sud nije posebno cijenio kako je to osumnjičeni do sada utjecao na prednje navedeno, niti kako će svojim boravkom izvan pritvora usporiti tijek istrage, pogotovo u odnosu na činjenicu da i on sam inzistira da se nad njim što prije provede medicinsko vještačenje, da ga se hospitalizira i da krene sa potrebnim liječenjem, da je iz Zapisnika o prijemu usmene prijave, Policijske uprave Široki Brijeg, broj: ... od 23.12.2025. godine, razvidno kako je oštećeni nastanjen na adresi F. .. u Mostaru, tako da ne postoji stvarna zapreka za puštanje iz pritvora i boravkom osumnjičenog na adresi svog prebivališta, uz mjere zabrane koje se predlažu, koje okolnosti nisu uzete u obzir prilikom odlučivanja o pritvoru, iako su od ključne važnosti za procjenu pritvorskog razloga iz članka 146 stavak 1 točka c) ZKP FBiH, da su zanemarene konkretne činjenice na koje se poziva osumnjičeni i koje bi mogle izazvati sumnju u postojanje uvjeta bitnih za osnovanost produženja pritvora, što je nedopustivo u smislu primjene EKLJP, jer se s istima ne može postupati kao da su nevažne ili ih zanemariti (praksa Europskog suda za ljudska prava, *Ilijkov protiv Bugarske*, br. 33977/96, 26. srpnja 2001. godine, paragraf 94.), da pritvor predstavlja krajnju mjeru i smije se primijeniti samo ako se ista svrha ne može postići blažim mjerama, da prvostupanjski sud nije proveo individualiziranu procjenu nužnosti pritvora, niti je obrazložio zašto mjere zabrane (zabrana približavanja, udaljenje iz kućanstva i obvezno javljanje određenom državnom tijelu) nisu dovoljne, koji pristup je suprotan članku 137 stavak 1 ZKP FBiH kao i članku 5 stavak 3 EKLJP, a u prilog ovoj tezi

govori i praksa Europskog suda za ljudska prava, da težina optužbe može navesti tijela sudbene vlasti da osumnjičenika smjeste u pritvor i ondje ga zadrže kako bi spriječile bilo kakve pokušaje počinjenja daljnjih kaznenih djela, međutim, opasnost nužno mora biti uvjerljiva a mjera primjerena u svjetlu okolnosti predmeta, posebice u svjetlu prošlosti i osobnosti dotične osobe (praksa Europskog suda za ljudska prava, Clooth protiv Belgije, 12. prosinca 1991. godine, Serija A br. 225, paragraf 40.) te da se prvostupanjski sud zadržao na apstraktnim navodima, bez razmatranja realnih i konkretnih alternativa pritvoru što je dovelo do jasne povrede načela iznimnosti pritvora.

Ovi žalbeni navodi nisu utemeljeni.

Naime, kako to pravilno analizira prvostupanjski sud, iz do sada prikupljenih dokaza je razvidno kako postoji osnovana sumnja da osumnjičeni radnje nasilja prema roditeljima ponavlja kroz dulje razdoblje i da je nanosio ozbiljne ozljede istima, tako da je čak prije godinu dana oštećenom slomio nogu, koje nasilje oštećeni nije prijavio iz stida i nade da će maltretiranje prestati, da osumnjičeni (prema vlastitom kazivanju) zamjera roditeljima što mu nisu omogućili bolji život, da je u djetinjstvu trpio maltretiranje, što navodi kao uzrok svog agresivnog ponašanja, da osumnjičeni sa roditeljima živi u istoj kući, da dijele jedan toalet, te da nema druge adekvatne lokacije na kojoj bi osumnjičeni mogao boraviti (ukoliko se pritvor ukine) i na kojoj ne bi predstavljao ugrozu za roditelje, da sam priznaje kako nema kontrolu nad sobom kada ga uzme agresivnost, da i oštećeni izjavljuje da se baš boji za svoj život i život svoje supruge (majke osumnjičenog) ako se pritvor ukine, da mu je često znao prijetiti smrću, da će ga „ubit, zaklat, uzimao je nož i govorio mi je to“, znao je uzeti u jednu ruku nož a u drugu palicu te govoriti da će ga ubiti, nakon čega bi ga počeo odmah udarati, pa kada se navedeno dovede u vezu sa činjenicom da je osumnjičenom 34. godine i trenutno je u naponu životne snage i fizički je dominantan u odnosu na oštećenog kome su 82. godine, i po mišljenju ovog drugostupanjskog suda ukazuje da postoji opravdana bojazan kako će se osumnjičeni ponašati ukoliko se nađe na slobodi, odnosno da će počiniti isto ili gore kazneno djelo.

Nadalje, pravilno prvostupanjski sud primjećuje da, iako se osumnjičeni nalazi u pritvoru skoro mjesec dana, u spisu nema materijalnih dokaza koji bi potvrdili da se liječio ili se liječi od psihičkih bolesti, da takvo što proizlazi samo iz izjava osumnjičenog i roditelja, čiji su iskazi kontradiktorni budući da majka A.M. izjavljuje da je osumnjičeni samo jedan put otišao na pregled i da je dobio terapiju, dok osumnjičeni izjavljuje da je redovno išao na preglede, shodno čemu pravilno prvostupanjski sud zaključuje da, da liječenje (ukoliko ga je i bilo), očito nije dalo potrebne rezultate, jer je osumnjičeni nastavio sa nasilnim ponašanjem, te je u ovom trenutku jedino opravdano određivanje pritvora, da osumnjičeni za vrijeme boravka u pritvorskoj jedinici ima pristup kompletnoj medicinskoj skrbi, pa tako i neuropsihijatru, ukoliko postoji potreba za istim, pa sve navedene okolnosti, naročito fizičku dominantnost osumnjičenika, za koga postoji osnovana sumnja da je prije više od godinu dana radnjama nasilja slomio nogu oštećenom i sam izjavljuje da ima napade agresivnosti i zamjeranja prema roditeljima, koja bi se (nakon što su ga prijavili policiji) mogla samo intenzivirati i pogoršati, te bi u slučaju približavanja roditeljima i u naletima agresivnosti mogao biti još opasniji, predstavljaju naročite okolnosti koje opravdavaju strah da će ponoviti isto kazneno djelo ili počiniti još teže kazneno djelo kojim je uvjerljivo, držeći nož, prijetio oštećenom, zbog čega i ovaj sud smatra da priznanje osumnjičenog i njegovo iskazano kajanje za učinjene radnje nasilja, u ovoj fazi postupka ne mogu pružiti potrebne garancije fizičke sigurnosti za roditelje.

Konačno, pravilno je prvostupanjski sud naveo kako smatra paušalnim tvrdnje obrane o sporosti rada institucija, budući je evidentno da tužiteljstvo u tijeku dosadašnjeg postupka, koji je po svojoj prirodi složen i zahtjeva provođenje više vještačenja zdravstvenog stanja, prije čijeg

provođenja treba prikupiti relevantnu dokumentaciju, u tom smjeru ažurno poduzima radnje, te da ovakav tijek istrage ne predstavlja razloge za ukidanje pritvora, da nasuprot tome, iz do sada prikupljenih dokaza, i to Izjašnjenja Doma zdravlja Mostar, Centar za mentalno zdravlje br. ... od 31.12.2025. godine i br. ... od 07.01.2026. godine, proizlazi da za osumnjičenog nije zabilježena nikakva medicinska dokumentacija, niti u evidencijama ima da se liječio u toj ustanovi, što upućuje da osumnjičeni davanjem netočnih informacija usporava provođenje istrage i tek predstoji provjera posljednjih informacija dostavljenih od strane osumnjičenog u vezi liječenja u privatnim poliklinikama.

Žalbom se nadalje ukazuje da je prvostupanjski sud propustio razmotriti mogućnost primjene blažih mjera, iako su u konkretnom slučaju već izrečene zaštitne mjere u prekršajnom postupku koje sprječavaju kontakt između osumnjičenog i oštećenog, pa postojanje takvih mjera bitno umanjuje, odnosno u cijelosti uklanja opasnost od ponavljanja kaznenog djela zbog čega pritvor više nije nužan niti razmjeran, da nije obrazloženo zbog čega mjere zabrane nisu dostatne, čime je povrijeđeno načelo razmjernosti i supsidijarnosti pritvora, da produljenje pritvora bez jasne procjene razmjernosti između težine mjere i svrhe predstavlja povredu članka 5 EKLJP, jer pritvor ne smije prerasti u preventivnu kaznu, da su navodi tužiteljstva nekritički prihvaćeni a nisu analizirane proturječnosti u iskazima, nije vrednovana mogućnost zaštite oštećenog drugim zakonskim mjerama, nisu dati razlozi zbog kojih bi jedino pritvor mogao osigurati sigurnost, koje obrazloženje ne ispunjava standarde obrazložene sudske odluke, kako ih zahtijeva domaće pravo i EKLJP, da se događaj odvio u okviru dugotrajno narušenih obiteljskih odnosa i emocionalno opterećenog obiteljskog konteksta, da osumnjičeni ne osporava da je reagirao neprimjereno i prekomjerno, no navedene okolnosti važne su za pravilnu procjenu opasnosti od ponavljanja djela i ukazuju na potrebu stručne pomoći a ne na nužnost primjene najstrože mjere ograničenja slobode, da boravak osumnjičenog u pritvoru ne doprinosi svrsi kaznenog postupka, već može dovesti do pogoršanja zdravstvenog stanja osumnjičenog, da se prvostupanjski sud oslanja gotovo isključivo na ranije događaje, ne navodi nijednu novu okolnost nastalu nakon određivanja početnog pritvora, ne obrazlaže zašto bi se opasnost povećala, iako je osumnjičenik već dulje vrijeme u pritvoru, da dugoročno zahtjevi istrage nisu dovoljni da opravdaju pritvaranje osumnjičenika te da se u normalnom tijeku događaja, navedeni rizici smanjuju s protekom vremena kako se istrage provode, izjave uzimaju, a provjere obavljaju (praksa Europskog sud za ljudska prava, Clooth protiv Belgije, 12. prosinca 1991. godine, Serija A br. 225, paragraf 44.).

Ni ovi žalbeni navodi nisu utemeljeni.

Naime, i ovaj sud nalazi u konkretnom slučaju nema mjesta izricanju mjera zabrane iz članka 140 a) ZKP FBiH iz svih već obrazloženih razloga koji opravdavaju produljenje pritvora a koje prvostupanjski sud detaljno iznosi navodeći pravilno da se u ovom trenutku, sprječavanje osumnjičenog da ponovo čini kaznena djela, može postići samo mjerom pritvora, da niti jedna druga mjera uključujući i mjere zaštite udaljenja iz kuće i zabrane približavanja žrtvama na udaljenost manju od 100 m, prema Rješenju Općinskog suda u Širokom Brijegu broj: 64 0 Pr 074488 25 Zm od 24.12.2025. godine, ne bi bila svrsishodna, pa obzirom na sve navedeno, kao i da ne postoji alternativa lokacija na kojoj bi osumnjičeni mogao sigurno boraviti, te da i sam osumnjičeni priznaje da ima zamjeranja prema roditeljima, koja se u naletu agresivnosti manifestiraju nasiljem, razvidno je da niti jedna druga mjera osim mjere pritvora u ovom slučaju nije opravdana.

Dakle, iz svega naprijed obrazloženog proizlazi da žalba nije utemeljena, pa ovaj sud zaključuje da je prvostupanjski sud pravilno postupio kada je produžio pritvor osumnjičenom,

shodno čemu je žalbu valjalo odbiti kao neutemeljenu i u cijelosti potvrditi prvostupanjsko rješenje (članak 337 stavak 3 ZKP FBiH).

PREDSJEDNICA VIJEĆA

dr. sc. Katica Artuković